

opusdei.org

Piatok po 3. velkonočnej nedeli

Rozjímanie na piatok 3.
velkonočnej nedeli.

Navrhované témy: Eucharistia
nás zbožšťuje; znak jednoty a
zväzok lásky; spájať náš deň so
svätou Omšou.

24.04.2026

KEĎ JEŽIŠ v synagóge dokončí svoju
reč o Eucharistii, rozprúdi sa
nečakaná diskusia. „Židia sa medzi
sebou hádali: "Ako nám tento môže
dať jesť svoje telo?!“ (Jn 6, 52). Ak je
nám niečo jasné, tak to, že si

uvedomili reálnosť Majstrových slov. Vedia, že nehovorí o obyčajnom symbole. A sila týchto slov ich znepokojuje. Tvárou v tvár skeptickej reakcii Pán svoje vyjadrenie nezmierňuje, naopak, potvrdzuje nevyhnutnosť Eucharistie, aby mali Boží život. „Ježiš im povedal: *Veru, veru, hovorím vám: Ak nebudete jesť telo Syna človeka a piť jeho krv, nebudete mať v sebe život*“ (Jn 6, 53).

„Keď ľudia počuli túto reč, pochopili, že Ježiš nie je taký Mesiáš, ako si to oni želali: Mesiáš, ktorý by sa uchádzal o pozemský trón. Nehľadal konsenzus, aby dobyl Jeruzalem; skôr chcel ísť do svätého mesta, aby zdieľal osud prorokov: dať svoj život za Boha a za ľudí. Tie chleby, ktoré sa lámali pre tisíce ľudí, nemali za cieľ vyvolať triumfálny pochod, ale ohlásiť obeť kríža, v ktorej sa Ježiš stáva Chlebom, Telom a Krvou obetovanou na zmierenie“^[1].

Avšak v tom istom úryvku nachádzame aj úžasný príslub: „Kto je moje telo a pije moju krv, ostáva vo mne a ja v ňom“ (Jn 6, 56). Ježiš nám sľubuje možnosť žiť v Bohu a zároveň to, že on môže prebývať v nás. „Keď prijímame Boha, nášho Pána, nepoľudšťujeme ho: je to on, kto nás zbožšťuje, povyšuje, pozdvihuje. Ježiš Kristus robí to, čo je pre nás nemožné: robí nadprirodzeným náš život, naše konanie, naše obety. Sme zbožštení“^[2]. Preto „vždy, keď prijímame Krista vo svätom prijímaní, stávame sa podobnejšími Ježišovi, viac sa premieňame na Ježiša. Ako sa chlieb a víno stávajú telom a krvou Pána, tak sa tí, čo ho prijímajú s vierou, premieňajú na živú Eucharistiú (...). Prijímanie nás otvára a spája so všetkými, ktorí sú v ňom jedno. Toto je zázrak prijímania: stávame sa tým, čo prijímame!“^[3].

EUCHARISTIA sa nazýva znakom jednoty a zväzkom lásky. Je to preto, lebo „prijímanie prehlbuje naše zjednotenie s Kristom. Prijímanie Eucharistie prináša ako hlavné ovocie dôverné zjednotenie s Ježišom Kristom“^[4]. Svätý Pavol v prvých dňoch kresťanstva vysvetlil túto jednotu, ktorá vzniká pri spoločnom prijímaní eucharistického stola: „Nie je kalich dobrorečenia, ktorému dobrorečíme, účasťou na Kristovej krvi? A chlieb, ktorý lámeme, nie je účasťou na Kristovom tele? Keďže je jeden chlieb, my mnohí sme jedno telo, lebo všetci máme podiel na jednom chlebe“ (1 Kor 10, 16-17). Môžeme teda povedať, že Cirkev tvorí jedno telo; a aj z týchto dôvodov je jedným z názvov, pod ktorými je táto sviatosť známa, práve latinský názov *communio* (po slovensky „spoločenstvo“, ktoré sa prekladá ako „prijímanie“).

Svätý Josemaría si veľmi dobre uvedomoval túto silnú jednotu, ktorá sa zakladá na Eucharistii. Z tohto dôvodu umiestnil do svätostánku Generálnej rady Opus Dei Ježišove slová pri Poslednej večeri:

Consummati in unum (Jn 17, 23), aby boli všetci dokonale jedno. „Lebo je to, akoby sme tu boli všetci,“ povedal zakladateľ Opus Dei, „prilepení na teba, Pane, nikdy ťa neopúšťali vo dne ani v noci, v piesni vzdávania vďaky a - prečo nie - prosby o odpustenie. (...) Aby sme konali zadosťučinenie, aby sme ťa potešili, aby sme ďakovali“^[5].

„Eucharistia je sviatosť jednoty. Kto ju prijíma, nevyhnutne sa stáva umelcom jednoty (...). Prosme Boha, aby nás tento chlieb jednoty uzdravil z ambície vyvyšovať sa nad druhých, z nenásytného hromadenia pre seba, z podnecovania nezhôd a šírenia kritiky; nech dáva vzniknúť radosti zo vzájomnej lásky bez rivality,

závisti a ohováračských klebiet. A teraz, prežívajúc Eucharistiu, klaňajme sa Pánovi a ďakujme mu za tento najvyšší dar: živú spomienku na jeho lásku, ktorá z nás robí jedno telo a vedie nás k jednote“^[6].

„AKO MŇA POSLAL živý Otec a ja žijem z Otca, aj ten, čo mňa je, bude žiť zo mňa“ (Jn 6, 57). Ježišovo spoločenstvo s Otcom je pre nás vzorom života v Bohu. Toto zjednotenie sa prejavuje v túžbe vždy sa zjednotiť s jeho vôľou. A v každej Eucharistii nám dáva silu, aby sme to dosiahli: „Ak budeme dobre prežívať svätú omšu, ako by sme potom netúžili aj celý zvyšok dňa zotrvať v myšlienkach na Pána, nedychtili po tom nevzdialiť sa z jeho prítomnosti, ako by sme potom nepracovali, ako pracoval on, a nemilovali, ako miloval on?“^[7].

Prostredníctvom našej kňazskej duše môžeme premeniť každý deň na svätú Omšu; môžeme spojiť našu každodennú prácu s Kristovou obetou na Golgote, ktorá sa obnovuje na oltári. Toto spojenie môže symbolizovať kvapka vody, ktorú kňaz pridáva do vína, keď pripravuje obetný dary, pričom sa modlí: „Tajomstvo tejto vody a vína nech nám dá účasť na božstve toho, ktorý láskavo prijal našu ľudskú prirodzenosť“^[8]. Katechizmus učí, že „v Eucharistii sa Kristova obeta stáva aj obetou údov jeho tela. Život veriacich, ich vzdávanie vďaky, ich utrpenie, ich modlitba a ich práca sa spájajú s Kristovým životom“^[9].

Kristus končí svoju reč v synagóge slovami: „Kto je tento chlieb, bude žiť naveky“ (Jn 6, 58). Ježiš, ktorý zostúpil z neba vďaka kladnej odpovedi svojej matky, je živý a životodarný chlieb. „Mária z Nazareta, ikona rodiacej sa Cirkvi, je

vzorom toho, ako je každý z nás
povolaný prijímať dar, ktorý Ježiš
dáva zo seba v Eucharistii“^[10].

[1] Benedikt XVI, *Anjel Pána*, 19-
VIII-2012.

[2] Svätý Josemaría, *Poznámky z
meditácie*, 14-IV-1960.

[3] František, *Audiencia*, 21-III-2018.

[4] *Katechizmus Katolíckej Cirkvi*, bod
1391.

[5] Svätý Josemaría, *En diálogo con el
Señor*, bod 121.

[6] František, *Homília*, 18-VI-2017.

[7] Svätý Josemaría, *Íst' s Kristom*, bod
154.

[8] Rímsky misál, *Príprava obetných
darov*.

^[9] *Kompendium Katechizmu
Katolíckej Cirkvi*, bod 281.

^[10] Benedikt XVI, *Sacramentum
caritatis*, bod 33.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sk-sk/article/piatok-po-3-velkonocnej-
nedeli/](https://opusdei.org/sk-sk/article/piatok-po-3-velkonocnej-nedeli/) (12.04.2026)